

Az Eperlányka boldogsága

Eperlányka sírva és kétségbeesetten ült kis erdei háza előtt egy farönkön, miközben arra gondolt, hogy a mai nap is egy olyan nap lesz, amikor minden, de tényleg minden rosszul sikerül. Azzal kezdődött, hogy megbotlott egy gyökérben, kezében a finom, érett bogyókkal teli vödörrel és az összes bogyó a sűrű erdei avarba ömlött. Emellett Vakond, az egyik barátja beugrott hozzá, és közölte, hogy ma nem érzi jól magát, ezért nem tudja délután elkísérni az erdőszéli kis tóhoz tervezett, hosszú sétájukra.

Ráadásul esni kezdett az eső, és úgy tűnt, kedvenc barátjával, Elmirával a tisztáson tervezett piknikjük is elmarad. Pedig Eperlányka már nagyon várta, hogy együtt lehessen kedves barátnőjével és meglepje őt egy vödörnyi finom bogyóval. Elmira különösen szerette a bogyókat.

Eperlányka még mindig sírdogálva és rosszkedvűen húzódott be a házikóját körülölelő lombok alá, ahol legalább az esőtől védve volt és figyelte, ahogy az fátyolként hullik alá, ködfelhőbe borítva az erdő talaját, hogy aztán lassan elpárologhasson.

A békés, kissé egyhangú eső látványa valahogy mégis megnyugtatta Eperlánykát, zokogása alábbhagyott, míg végül teljesen abbamaradt. Miért kell itt a földön mindig mindennek ilyen nehéznek lennie, kérdezte magától Eperlányka. Réges-régen jött erre az idegen bolygóra a szüleivel, és még emlékezett rá, hogy ott, ahonnan jött, minden könnyebb volt, valahogy gondtalanabb. Miért volt ez így? Vajon ez a gondtalan állapot itt is elérhető lenne? Eperlányka az esőt figyelve tovább elmélkedett.

Mi volt olyan rossz abban, hogy kiömlött a bogyó? Nos, barátnője, Elmira ennek biztosan nem örülne, de annak igen, ha látná őt, mint a kedvenc barátját. És tulajdonképpen még azt sem lehet biztosan tudni, hogy a piknik elmarad-e. Elvégre még csak kora reggel van. Különben is, ha esne az eső, attól még Elmirával leülhetnének a lombkoronák alá és beszélgethetnének. Ráadásul látta, hogy a kunyhója közelében élő hangyák mennyire örültek a váratlan ajándéknak és az eső ellenére nekiláttak, hogy a talajára szóródott bogyókat az odújukba juttassák.

Az a tény, hogy akaratlanul is így megörvendezettette a hangyákat, egy kicsit feldobta Eperlányka kedvét. De mi lesz a régóta várt kirándulással

barátjával, Vakonddal? Hát végül is a sétát egy másik alkalommal is megejthetik. De megtehetném azt is, gondolta Eperlányka, igen, meghívhatnám Vakond barátját is egy hangulatos délutánra a lombkorona alá, és talán Darázs nénit és annak barátját, Verébmadarat is. Hirtelen eszébe jutottak mások is, akik talán szívesen csatlakoznának hozzá egy vidámságos délutánra.

Gyorsan magához hívatta a kis Rókát, aki mindig szívesen intézett neki különböző megbízásokat, és átadta neki a meghívottak listáját. Amint megkapta, Róka azonnal elrohant. Nem bánta az esőt, inkább kellemesen frissítőnek találta, ebben a kissé fülledt, kora nyári melegben. Hamarosan vissza is tért a jó hírrrel és közölte, hogy mindenki nagyon örült a meghívásnak. Meg is érkezett minden meghívott a megbeszélt időpontra Eperlányka házához, ahol beszélgettek és örvendeztek, hogy hosszú idő után újra együtt lehetnek. Nevetésük és beszélgetésük egyre hangosabb lett, míg végül az egész házat betöltötte ez a vidám hangulat.

A délután végéhez közeledve mindenki egyetértett abban, hogy milyen mókás és vidám nap volt annak ellenére, hogy esett az eső! Szívből megköszönték az Eperlánykának az összejövetelt, és bizonygatták, hogy ezt hamarosan meg kell ismételni! Aztán hazafelé vették az irányt, éppen akkor, amikor a nap ismét előbújt a felhők mögül.

Elmira aznap este Eperlánykánál maradt, és amikor mindketten a kis ágyacskájukban feküdtek, Eperlányka így szólt a barátnőjéhez: „Micsoda szerencse, hogy ma reggel megbotlottam a gyökérben, és kiöntöttem a bogyóimat!”

“Igen” - válaszolta Elmira - ” és micsoda szerencse, hogy elkezdett esni az eső, és nem tudtál elmenni a kirándulásra, mi pedig egyszerűen csak átköltöztettük a pikniket a házadat védelmező fák, szépséges lombkoronája alá.”

„És micsoda szerencse, hogy ilyen szép délutánt tölthettünk együtt a barátainkkal” - válaszolta Eperlány, aztán boldogan elaludt.